

Wissewasje

Een mooie dag in augustus. Mijn Duitse as witte driepitter heeft in z'n korte leventje van slechts twee maanden al redelijk wat asfalt, een Hollandse zomer, een verhuizing en diverse bezoeken aan de Intratuin moeten trotseren. En dat is hem aan te zien. Z'n snoet ziet er nog grauwer uit dan dat'ie van nature al is. Tijd voor een wasbeurt!

Ik spuit mijn wielen in met wat velgenreiniger en rij langzaam naar de ingang van de wasstraat waar een vermoeid kijkende jongedame mij staat op te wachten. "Hoe wilt u het hebben?" vraagt ze me. "Doe maar wassen en waterGolf" zeg ik grappend, in een poging haar laatste werkuren wat aangener te maken. Het mislukt jammerlijk.

Ik doorsta zonder problemen de voorwas, stel me op voor de hoofdwas en denk alles lekker snel doorlopen te hebben als mijn Germaanse vriend ineens vol in de ankers gaat. Omdat ik keurig de aanwijzing "zet auto in neutraal" volg treedt het automatische Start/Stop systeem in werking zodra ik braaf doe wat me wordt opgedragen. "Aha" denk ik, "leve de automatische parkeerrem". En inderdaad, als ik naar de knoppenbrij naast mijn rechterbeen kijk zie ik de hele kerstverlichting oplichten als indicatie dat alle moderne veiligheidssystemen zijn ingeschakeld: Start/Stop, parkeerrem en hellingrem. Terwijl we toch redelijk vlak staan. Verwoed druk ik op alle knoppen om deze zogenaamd handige voorzieningen uit te schakelen en hoop langzaam rollend de band te kunnen volgen. Maar dat is buiten Herbie gerekend, die zijn naam eer aan doet en al bakkend en hobbeldend weigert van zijn plek te komen terwijl de lopende band piepend en ploppend onder mijn auto zijn weg probeert te vinden. Dan wordt er op mijn raam geklopt. Er staat een nors kijkende dame naast me die zegt: "U moet wel doorrijden hoor meneer, u houdt de andere klanten op!". "Ja sorry, dat weet ik" zeg ik met een benepen stemmetje. "Maar

mijn auto is zelf op de rem gaan staan en ik krijg hem er niet vanaf!". "Trap de koppeling in, zet de auto in de versnelling en rij een stukje naar voren. Dan gaat ie eraf. Zeker nieuw hè en nog niet helemaal gewend?" Ik ben te beschaamd om antwoord te geven. Maar ze heeft wel gelijk. Er komt beweging in de Bratwurst en ik druipt af. Letterlijk.

Wanneer ik buiten sta loop ik goedkeurend om de auto heen en zie dat die weer in prima staat lijkt te verkeren. Behalve de bestuurder dan. Die heeft een lichte deuk in z'n ego en nog niet alle rode vlekken in z'n nek zijn verdwenen. En ik vraag mezelf af waar ik me nou het meeste voor schaam. Het feit dat ik, petrolhead in hart en nieren, me moet laten helpen door een vrouw om mijn auto van z'n plek te krijgen, of omdat ik mezelf realiseer dat ik geen twintig meer ben en blijkbaar meer dan vroeger moet wennen aan nieuwerwetse snufjes.

Een vervolg op dit onfortuinlijk douche-avontuur is er helaas niet meer gekomen. Herbie en ik, het boterde niet. Een verstandshuwelijk zullen we maar zeggen. In goed overleg zijn we uit elkaar gegaan, met als gevolg dat ik mij sinds kort verplaats met een fonkelnieuwe Aziatische schone van welbekende Japanse makelij. Een "pure" uitvoering zoals ik dat noem, zonder al die digitale fratsen. Doe mij maar lekker mechanisch, met een ouderwetse trekhendel. En zo komt het dat wanneer een autoriteit noodzakelijk is deze stevast begint met een blik op de buitenlucht, gevolgd door de hamvraag: "Nemen we Mazda 1 of Mazda 2?" U begrijpt dat deze vraag meestal overbodig is als de zon stralend aan de hemel staat. En zo tuffen wij vol goede moed 2018 tegemoet. En ik wens u van harte hetzelfde toe!

Rody

